

derved gøre Forholdet mere tillokkende for Forældrene, tror jeg, man kan spare sig efter den Maade, hvorpaa Sagen behandles her i Forslaget, og det har ogsaa ligget ganske udenfor Udvalgets Hensigt.

Nogle af de øvrige Ændringsforslag til § 12 gaa ud paa, at den vedkommende, naar han kommer i Retten, skal have at vide, hvad han udsætter sig for, naar han flytter uden at melde det, nemlig, at han da skal betale Bøde. Vi ere dernæst et Flertal, som foreslaar, at naar han er flyttet uden Anmeldelse og derved har tilsigtet at unddrage sig Bidragspligten, skal han straffes med Fængsel eller Tvangsarbejde indtil 2 Maaneder. Det er jo et Forhold, som i høj Grad nærmer sig Bedrageri. Man kan spørge, hvor praktisk Bestemmelsen er. Det er jo ikke saa let at faa Folks Hensigt konstateret, men det kan have Betydning, at Loven udtaler det. Praktisk betyder det ellers ikke saa meget, thi de allerfleste af dem, der blive idømte Bøder for at undlade at anmelde Flytning, ville ikke betale, men afsone. Men Flertallet finder ikke, der er Grund til her at lægge Fingrene imellem.

Der er jo i Lovforslaget en Bestemmelse om, at de Fædre, som have Børn udenfor Ægteskabet, og som ville absentere sig, forlade Landet, hvad saadanne Folk undertiden have en stærk Tilbøjelighed til, skal man saa vidt muligt forhindre deri; man skal kun tillade det, naar de betale eller stille Sikkerhed, og man kan sætte dem i Varetægtsfængsel og altsaa gaa ret ubehageligt frem imod dem. Hele Udvalget har anstillet Overvejelser om, hvorvidt denne Bestemmelse kunde antages at faa praktisk Betydning. Faar den ikke det, vilde Udvalget ikke bryde sig om at faa den. Nu er imidlertid denne Bestemmelse optagen efter den norske Lov, idet man i Norge har haft Bestemmelsen i 15 Aar. Vi have da søgt Oplysninger fra Norge gennem de paalideligste Kilder og derigennem faaet at vide, at man i Norge mener, at Bestemmelsen har praktisk Betydning, og at man der ikke har i Sinde at opgive den. Efter den Oplysning var Flertallet enigt om, at vi ogsaa maatte have den her. Paa den anden Side er det jo ikke Meningen, at man vil forhindre Fædre, som have lovligt Ærinde i Udlandet, f. Eks. for deres Uddannelses Skyld, men som have Børn udenfor Ægteskab, i at rejse. Derfor foreslaas der indføjet et Par Ændringer, som ere Restriktioner, Begrænsninger, Lempelser i de Bestemmelser, der findes i Lovforslaget. I

Lovforslaget siges, at Faderen skal betale eller stille Sikkerhed for de Bidrag, han kan komme til at skyldte. Der findes her altsaa ingen Begrænsning, selv om det er Bidrag for 10 Aar, kan han blive tilpligtet at betale eller stille Sikkerhed for det hele. Her indskydes igennem Ændringsforslaget den Begrænsning, at det skal ske i det Omfang, Overøvrigheden efter Undersøgelse af Forholdene maatte finde passende. Overøvrigheden skal altsaa ikke lægge større Byrder paa Faderen, end det er muligt for ham at bære. Der tilføjes endvidere en Bestemmelse om, at for saa vidt han ikke kan betale — og mange kunne jo hverken betale eller stille en Sikkerhed, som vilde blive godkendt af en Bank — skal ogsaa ringere Sikkerhed end den bankmæssige kunne modtages; desuden tilføjes: „Hvis ingen bedre Sikkerhed kan tilvejebringes, vil personlig Kautio af to Personer, hvis økonomiske Forhold ikke ere ringere end Faderens, være tilstrækkelig“. Der bestemmes dernæst, at det offentlige overfor disse Personer har de samme Tvangsmidler, som det har overfor Faderen, og at vedkommende i Forvejen skulle gøres bekendte med, at det er Følgen af deres Kautio. Vi tro, at det kan have praktisk Betydning i saadanne Tilfælde, hvor det er respektable Fædre, der ville tage bort fra Landet i nogen Tid, men hvor vedkommendes nærmeste vide, at de ikke ved at forlade Landet have i Sinde at unddrage sig Betalingen til deres Børns Underhold. I saadanne Tilfælde vil der nok blandt Faderens Slægt og Venner kunne findes Folk, der ere villige til at kautionere, selv paa saa byrdefulde Vilkaar.

Under Nr. 43 er der stillet et Forslag, som gør det muligt for Overøvrigheden, naar en Familiefader, som pligter at betale Bidrag til et Barn udenfor Ægteskab, er saaledes stillet, at han ikke kan betale hele Bidraget, uden at Familien kommer til at lide Nød, at sige: Vi ville nøjes med at lade dig betale en Del af Bidraget, medens man nu i saadanne Tilfælde maa nøjes med at sige, at han skal intet betale. § 16 skal jeg ikke nærmere dvæle ved.

Under § 17, som handler om Fødselsstiftelsen, er der stillet to Ændringsforslag. Hele Udvalget er enigt om — det siger jeg særligt til Efterretning for det ærede Medlem for Assens (Berntsen) —, at et Barn har Ret til, naar det er kommet til Skelsaar og Alder, at faa at vide, hvem dets Moder er. Derom er der ingen Uenig-